

ΑΠΟΦΑΣΗ ΥΠΪ ΑΡΙΘΜ. 4/2006 ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΥ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο της Ενώσεως Συντακτών ΗΕΑ, συνήλθε σήμερα Πέμπτη, 8 Ιουνίου 2006, στα επί της οδού Ακαδημίας 20 γραφεία του, υπό την προεδρία της προέδρου Ελένης Τράϊου, και με την παρουσία των τακτικών μελών, Μιμής Τουφεξή, Μηνά Παπάζογλου, Χρήστου Γιαννακόπουλου, Γιώργου Δόγα, καθώς και της γραμματέως του Μαρίας Χριστοφοράτου, προκειμένου να εξετάσει τις εφέσεις των συν. Γιώργου Γεωργιόπουλου και Γιάννη Φλώρου κατά της υπΪ αριθμ. 20/2005 απόφασης του Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου. Ο τρίτος των εκκαλούντων Αθαν. Λυρτσογιάννης δεν υπέβαλε έφεση και ως εκ τούτου, ως προς αυτόν έχει τελεσιδικήσει η πρωτόδικη απόφαση, με την οποία του επεβλήθηκε ποινή προσωρινής διαγραφής 6 μηνών από τα μητρώα της ΕΣΗΕΑ. Η απόφαση αφορά έγκληση της συν. Ιωάννας Υψηλάντη κατά των προαναφερομένων συναδέλφων.

Οι από 09.01.06 και 29.12.05 εφέσεις των εκκαλούντων συν. Γιώργου Γεωργιόπουλου και Γιάννη Φλώρου εκρίθησαν από το ΔΠΣ τυπικά βάσιμες ως νόμιμες και εμπρόθεσμες.

Στη συνέχεια το ΔΠΣ προχώρησε στην εξέταση των εφέσεων κατΪ ουσίαν.

Η έγκληση μεταξύ άλλων αναφέρει τα ακόλουθα:

«Ϊ Σε δικαστική διαμάχη που είχα με την εργοδοσία της εφημερίδας «Έθνος», απΪ όπου απολύθηκα παράνομα και καταχρηστικά, προσήλθαν και κατέθεσαν, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, στις 06.05.03, ως μάρτυρες της εργοδότης εταιρείας με την επωνυμία «Πήγασος Εκδοτική και Εκτυπωτική ΑΕ».

Στις πανομοιότυπες καταθέσεις τους, εξυπηρετώντας τα συμφέροντα της εργοδοσίας και στρεφόμενοι εναντίον των

εργασιακών μου διεκδικήσεων, υποστήριξαν, κατά απαράδεκτο τρόπο ότι:

Η ίδια, που υπηρετούσα ως δημοσιογράφος, καλύπτοντας το Υπουργείο Εργασίας και το συνδικαλιστικό ρεπορτάζ, θα έπρεπε, μετά από 14 χρόνια, να καλύπτω ξαφνικά και τον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης, χωρίς οποιοδήποτε αντάλλαγμα. Σημειώνω ότι ο τομέας της κοινωνικής ασφάλισης υπαγόταν μέχρι το 1995, στο Υπουργείο Υγείας και υπεύθυνος συντάκτης, για το ρεπορτάζ αυτό, ήταν ο συν. Δημ. Καρανικόλας. Ο ίδιος συνάδελφος συνέχισε να καλύπτει το ρεπορτάζ αυτό και μετά την υπαγωγή της κοινωνικής ασφάλισης στο Υπουργείο Εργασίας.

Το 1997 που απολύθηκε ο συν. Καρανικόλας, η εργοδοσία, μέσω του συν. Αθαν. Λυρτσογιάννη, δεύτερου των εγκαλουμένων, αξίωσε να επιφορτιστώ και με το ρεπορτάζ της κοινωνικής ασφάλισης και μάλιστα αμισθί, παραγνωρίζοντας τα μέχρι τότε πλαίσια συνεργασίας μου με την εφημερίδα.

Η συμπεριφορά του συν. Αθ. Λυρτσογιάννη και στο σημείο αυτό ήταν αντιδεοντολογική, καθώς το μόνο που έκανε ήταν να προσπαθεί να υποστηρίξει τη στάση της εργοδοσίας με παραβίαση στοιχειωδών δικαιωμάτων μου. Η συμπεριφορά αυτή συνεχίστηκε με τις ως άνω ένορκες βεβαιώσεις με τη συμμετοχή και των δύο άλλων εγκαλουμένων.

Θεωρώ ότι οι εγκαλούμενοι παραγνώρισαν το στοιχειώδες χρέος, που ο καθένας μας έχει έναντι των συναδέλφων και οι πράξεις τους αυτές θα πρέπει να αποδοκιμαστούν έντονα και παραδειγματικά, από το Πειθαρχικό σας Συμβούλιο.

Θέλω ακόμη να αναφέρω ότι ο πρώτος των εγκαλουμένων Γεώργ. Γεωργιόπουλος, ενώ εργαζόταν ως σύμβουλος Τύπου του τότε υπουργού Εργασίας Μιλτ. Παπαϊωάννου, ταυτόχρονα ήταν στην εφημερίδα και προϊστάμενός μου με άμεση εμπλοκή στα θέματα του εργατικού ρεπορτάζ και απαράδεκτες παρεμβάσεις, στην παρουσίαση των σχετικών θεμάτων, παραβιάζοντας τη δεοντολογία. Με πολύ κόπο και μεγάλες αντιδράσεις κατάφερα να λειτουργώ ανεπηρέαστα, κάτι που προφανώς δεν μου συγχώρεσε, όπως αποδεικνύεται».

Το ΔΠΣ κάλεσε τους εφεσιβάλλοντες, καθώς και την εγκαλούσα για

διευκρινίσεις.

Ενώπιον του ΔΠΣ (19.01.06) ο εφεσιβάλλων συν. Γιώρ. Γεωργιόπουλος υποστήριξε την έφεσή, τονίζοντας μεταξύ άλλων τα εξής:

«Προσφεύγω στο ΔΠΣ κατά της απόφασης 20/2005 του ΠΠΣ γιατί την θεωρώ παντελώς άδικη και εξωπραγματική. Γιατί αγνοεί και παραποιεί τα πραγματικά. Είναι ασαφείς και αναιτιολόγητη, συνιστά δε κατάφωρη παραβίαση διατάξεων του Καταστατικού της ΕΣΗΕΑ.

□Γι□ αυτό μου προξενεί εντύπωση ότι ούτε από την απόφαση παραπομπής μου, ούτε από την απόφαση του ΠΠΣ γίνεται ξεκάθαρο ποια είναι τα συγκεκριμένα παραπτώματα, στα οποία υποτίθεται ότι υπέπεσα, πότε διαπράχθηκαν και πως τεκμηριώνεται.

Κληθήκαμε, εγώ και οι συν. Φλώρος και Λυρτσογιάννης, να καταθέσουμε στο δικαστήριο σε μια εργατική διαφορά της κας. Υψηλάντη με την εφημ. «Έθνος». Καταθέσαμε τα πραγματικά περιστατικά και την αλήθεια. Δηλαδή, ποιο ήταν το οργανόγραμμα της εφημερίδας σε ό,τι αφορά το συντακτικό προσωπικό και ποιο ήταν το καθεστώς για τους συντάκτες του υπουργείου Εργασίας, όταν σ□ αυτό προστέθηκαν και οι κοινωνικές ασφαλίσεις. Δεν καταθέσαμε κατά της κας. Υψηλάντη, ούτε υπέρ της εταιρείας.

Ποιο παράπτωμά μου αντιτίθεται στο άρθρο 7, παρ. 1, εδ. α□ του Καταστατικού, το οποίο επικαλείται το ΠΠΣ για να μου επιβάλλει πειθαρχική ποινή; Το γεγονός ότι ασκώντας το δικαίωμά μου ως δημοσιογράφος, κατέθεσα σε όργανο της συντεταγμένης πολιτείας ή αντιβαίνει στο εν λόγω άρθρο το περιεχόμενο της κατάθεσής μου; Κατά τη γνώμη, ούτε το ένα ούτε το άλλο. Η κατάθεσή μας βοήθησε την Δικαιοσύνη να πάρει την απόφαση με αίσθημα δικαίου και κατά νόμο και αυτό φαίνεται από την απόφαση που δικαιώνει την συνάδελφο□

Θα ήθελα πραγματικά από το ΔΠΣ μια ξεκάθαρη απάντηση για τα όρια των δικαιωμάτων μου, όπως τα εννοεί το Πειθαρχικό Όργανο του σωματείου μου, μέσα σε μια ευνομούμενη πολιτεία και δημοκρατία. Μπορώ να πηγαίνω στο δικαστήριο σε μια υπόθεση σαν αυτή; Μπορώ να λέω την αλήθεια και μόνο την αλήθεια;

Θέλω επίσης να σημειώσω ότι ουδεμία εμπλοκή είχα ούτε εγώ ούτε

οι συνάδελφοί μου Φλώρος και Λυρτσογιάννης στην απόλυση της συν. Υψηλάντη. Ούτε προϊστάμενοί της είμαστε. Εγώ, μάλιστα, την περίοδο που απολύθηκε ήμουν σε μακρά αναρρωτική άδεια.

□θεωρώ το θέμα μεγίστης σημασίας γιατί θίγει την ηθική μου υπόσταση, την δημοσιογραφική μου αξιοπρέπεια και δεν επιτρέπω σε κανέναν να πράξει κάτι τέτοιο, πράγμα που είχα δείξει στην 30χρονη και πλέον παρουσία μου στο επάγγελμα. Δεν πρόκειται να ανεχθώ κανέναν να παίξει με τα ιερά και όσιά μου.

Ο ισχυρισμός αυτός είναι όχι μόνο ανυπόστατος, αναληθής και ανήκει στη σφαίρα της φαντασίας, για τους εξής λόγους:

1ον Ισχυρίζεται η κα. Υψηλάντη και δέχεται το ΠΠΣ ότι ήμουν σύμβουλος του κ. Παπαϊωάννου. Όπως αποδεικνύεται από το επισυναπτόμενο έγγραφο εκκαθαριστικό μισθοδοσίας μου, ως δημοσιογράφου, εργαζόμενου στο γραφείο Τύπου στο υπουργείο Εργασίας από τον Οκτώβριο του □96 έως τον Απρίλιο του 2000, που έγιναν νέες εκλογές.

Η θέση αυτή δεν προσέκρουε στη δημοσιογραφική δεοντολογία, ούτε στο Καταστατικό, γιατί δεν έκανα παράλληλα ρεπορτάζ του υπουργείου Εργασίας, όπως αποδεικνύεται από τα επισυναπτόμενα έγγραφά μου.

2ον Η κα. Υψηλάντη ισχυρίζεται και δέχεται τον ισχυρισμό της το ΠΠΣ, ότι την πίεζα να γράψει υπέρ του κ. Παπαϊωάννου, αλλά αυτή αντιστεκόταν. Γιατί η κα. Υψηλάντη δεν με κατήγγειλε τότε ότι την πίεζα και έρχεται να με καταγγείλει ύστερα από 8 χρόνια;

3ον Το επίμαχο χρονικό διάστημα, κατά το οποίο υποτίθεται ότι διέπραξα το πειθαρχικό παράπτωμα, το οποίο δεν προσδιορίζει το ΠΠΣ, θα μπορούσε να είναι από τον Οκτώβριο-Νοέμβριο του 1996 έως το Νοέμβριο του 1997, που απολύθηκε η κα. Υψηλάντη και κατά το οποίο συνέπεσε να είναι η μεν κα. Υψηλάντη συντάκτης στο εργατικό ρεπορτάζ κι εγώ εργαζόμενος στο γραφείο Τύπου του υπουργείου Εργασίας.

Κατά το διάστημα αυτό εγώ βρισκόμουν εκτός εφημερίδας και εκτός γραφείου Τύπου του υπουργείου. Και αυτό γιατί αρχές του 1997 διαπίστωσα ότι έχω ιατρικό πρόβλημα, το οποίο με οδήγησε στο Ωνάσειο για εγχείρηση και στη συνέχεια σε αναρρωτική άδεια 6 μηνών. Σε ποιο χρόνο πίεζα την κα. Υψηλάντη; Όταν έλειπα;

Από που και σε ποιο χώρο την πιάζα; Από το χειρουργείο του Ωνασείου;».

Ο δεύτερος των εγκαλουμένων συν. Γιάννης Φλώρος ενώπιον του ΔΠΣ (02.02.06) υποστήριξε την έφεσή του, τονίζοντας μεταξύ άλλων:

«Θεωρώ ότι είναι λανθασμένη, άδικη και υπερβολική η απόφαση, διότι εκ της θέσεώς μου δεν είχα ουδεμία αρμοδιότητα στον τομέα που ήταν η κα. Υψηλάντη γιατί είχα την ευθύνη του πολιτικού τμήματος της εφημερίδας και όχι των υπουργείων»

«Εγώ το μόνο που κατέθεσα είναι το τι συνέβη σ' όλες τις εφημερίδες και ποιο ήταν το οργανόγραμμα της δικής μας. Σε ό,τι αφορά την πρόσθετη αμοιβή δεν ήμουν αρμόδιος και ουδεμία ανάμειξη είχα.

Θεωρώ αυτονόητο ότι ο οποιοσδήποτε συνάδελφος θεωρεί ότι κάνει πρόσθετη εργασία θα πρέπει να αμείβεται και να την διεκδικεί».

Η εγκαλούσα συν. Ιωάννα Υψηλάντη ενώπιον του ΔΠΣ (13.02.06) ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Και οι τρεις εγκαλούμενοι με ολόιδιες καταθέσεις τους στο 2ο Εφετείο, υποστήριξαν τις εργοδοτικές θέσεις, διευκολύνοντας την εργοδοσία να επιμηκύνει τον χρόνο της δικαστικής διαμάχης. Επιπλέον, στις καταθέσεις τους προβάλλουν εν γνώσει τους ψευδή επιχειρήματα με σκοπό να παραπλανήσουν τα δικαστήρια.

Επίσης, με τις καταθέσεις τους μού δημιούργησαν σοβαρό οικονομικό πρόβλημα, παρατείνοντας την δικαστική μου διαμάχη, αφού η εργοδοσία στηρίζεται επάνω τους για να συνεχίσει.

«Η επιχείρηση επί 3 τουλάχιστον χρόνια προσπαθούσε με κάθε τρόπο να μου περικόπτει εργασιακά μου δικαιώματα (υπερωρίες, Κυριακάτικα) και να μου αναθέτει επιπλέον εργασία. Επιπλέον επί 9 συναπτά έτη προσφεύγει από δικαστήριο σε δικαστήριο, με μεγάλη οικονομική επιβάρυνση δική μου, προκειμένου να κερδίσει την υπόθεση».

Ο μάρτυρας της εγκαλούσας, συν. Νίκος Γαραντζιώτης προσήλθε στις 16.03.06 στο ΔΠΣ και ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Συμπληρωματικά της πρώτης μου κατάθεσης έχω να προσθέσω ότι

ποτέ μέχρι σήμερα δεν είχα καμία προσωπική αντιδικία με τους εγκαλούμενους συναδέλφους».

Η δεύτερη μάρτυρας της εγκαλούσας, συν. Ντίνα Εξάρχου προσήλθε στις 16.03.06 στο ΔΠΣ και ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Σύμφωνα με πληροφορίες που έχω από την ίδια την εγκαλούσα, οι εγκαλούμενοι απολογούμενοι στο ΠΠΣ είπαν ότι η εγκαλούσα δεν ήταν υποχρεωμένη να κάνει την επιπλέον εργασία που της ζήτησε να κάνει η εργοδοσία του «Έθνους», χωρίς επιπλέον αμοιβή. Αυτό επιβεβαιώνει κατά τη γνώμη μου και το άδικο της απόλυσής της.

Ερ.: Ένας εκ των εγκαλουμένων υποστηρίζει ότι συνέστησε στην εγκαλούσα να αναλάβει και το επιπλέον ρεπορτάζ που της ζητήθηκε, ζητώντας πρόσθετη αμοιβή, γεγονός που όπως λέει το αρνήθηκε η συνάδελφος. Το γνωρίζετε αυτό; Και αν ακόμη συνέβη, είχε δικαίωμα η συνάδελφος να αρνηθεί περαιτέρω εργασία.

Απ.: Δεν το γνωρίζω.

Ερ.: Οι εγκαλούμενοι υποστηρίζουν ότι ήταν υποχρεωμένοι εκ του νόμου να καταθέσουν, εφόσον εκλήθησαν. Τι θα έπρεπε να κάνουν κατά τη γνώμη σας;

Απ.: Τα συμφέροντα της συναδέλφου δεν τα έβλαψαν κατά τη γνώμη μου με την παρουσία και την κατάθεσή τους στο δικαστήριο, αλλά με το περιεχόμενο της κατάθεσής τους. Εφόσον ήταν υποχρεωμένοι από το νόμο να παρουσιαστούν στη δίκη, θα μπορούσαν να καταθέσουν υπέρ της συναδέλφου και όχι εναντίον της. Ήταν καθοριστικές».

Ο μάρτυρας του εφεσιβάλλοντος συν. Γ. Φλώρου, συν. Βασίλης Σκουρής στις 13.04.06 υποστήριξε ενώπιον του ΔΠΣ μεταξύ άλλων:

«Εργαζόμουν τον καιρό εκείνο στην εφημ. «Έθνος». Ο Γ. Φλώρος δεν είχε καμία απολύτως σχέση με την απόλυση της συν. Υψηλάντη. Αρχισυντάκτες στα υπουργεία ήταν ο Λάμπρος Σμαίλης και ο Πέτρος Τσαούσης. Η απόφαση, απ' ό,τι όλοι ενημερωθήκαμε, ήταν της διεύθυνσης.

Πιστεύω ότι με την κατάθεση που έδωσε ο συν. Φλώρος στο δικαστήριο, απλώς περιέγραψε το θέμα του οργανογράμματος της εφημερίδας. Εξάλλου, θεωρώ ότι η παρουσία ενός συναδέλφου στο δικαστήριο ή η ένορκη βεβαίωσή του, εφόσον λέει την αλήθεια

και εφόσον δεν παίρνει το μέρος της εργοδοσίας, δεν απαγορεύεται.

Ερ.: Σύμφωνα με την εγκαλούσα, ο συν. Φλώρος κατέθεσε ότι έπρεπε η τελευταία να δεχθεί να επιφορτισθεί με περαιτέρω ρεπορτάζ στο «Έθνος», χωρίς οποιαδήποτε περαιτέρω αμοιβή και με βάση αυτή την κατάθεση υπέστη ζημία, με απόφαση που εξέδωσε το δικαστήριο. Συμπίπτει αυτό με τα περί δεοντολογίας, κατά τη γνώμη σας, του επαγγέλματος;

Απ.: Σαφώς όχι, αλλά δεν συνέβη αυτό. Ο συν. Φλώρος αρνείται κάτι τέτοιο, ενώ στην κατάθεσή του ο έτερος συν. Γ. Λυρτσογιάννης αναφέρει ρητώς ότι της προτάθηκε περαιτέρω αμοιβή για την επιπλέον εργασία. Εργασία η οποία οφειλόταν στην αναδιάρθρωση των υπουργείων, καθώς ο τότε πρωθυπουργός μετέφερε τις κοινωνικές ασφαλίσεις από το υπουργείο Υγείας στο τότε υπουργείο Εργασίας. Θεωρώ ότι η ένορκη κατάθεση του συναδέλφου δεν επηρέασε τις αποφάσεις για την συν. Υψηλάντη, η απόλυση της οποίας υπήρξε άδικη».

Ο έτερο μάρτυρας του εφεσιβάλλοντος συν. Γ. Φλώρου, συν. Νίκος Τσαγκρής προσήλθε στις 04.05.06 στο ΔΠΣ και τόνισε μεταξύ άλλων:

«Επειδή είμαι παλιός δημοσιογράφος στο «Έθνος», είμαι σε θέση να γνωρίζω ότι ο Γ. Φλώρος είναι ο μόνος από τα παλιά διευθυντικά στελέχη που έχει μείνει στο «Έθνος», ο μόνος που φέρει το παλιό παραδοσιακό δημοσιογραφικό ήθος, κατά το οποίο τα διευθυντικά στελέχη λειτουργούν ως δημοσιογράφοι και προστατεύει τους δημοσιογράφους και δεν έχουν ενσωματωθεί στους εκδοτικούς μηχανισμούς και συστήματα.

Πιστεύω ότι θα ήταν κρίμα να αποδοθεί μομφή σε μια τέτοια σπάνια μορφή συναδέλφου».

Σε ερώτηση που του υποβλήθηκε τόνισε:

«Ως προς τον συν. Γ. Γεωργιόπουλο γνωρίζω ότι ήταν ένας απομονωμένος από τη διεύθυνση συνάδελφος, ο οποίος προσπαθούσε να επιβιώσει μέσα σε εχθρικό για αυτόν κλίμα, ακριβώς λόγω του δεοντολογικού, δημοσιογραφικού ήθους του. Μου φαίνεται τερατώδες να στραφεί εναντίον της κας. Υψηλάντη».

Στην απολογία του στις 18.05.06 ο εφεσιβάλλων συν. Γιώρ. Γεωργιόπουλος, ο οποίος παρέπεμψε και σε όσα πρωτοδίκως είχε καταθέσει, υποστήριξε μεταξύ άλλων:

«Έχω αποδείξει ότι ούτε στο Καταστατικό ούτε στον Κώδικα Δεοντολογίας αντίκειται, ούτε έβλαψε την υπόθεση της συν. Υψηλάντη. Ήταν μια κατάθεση που περιέγραφε τα πραγματικά περιστατικά και την πάσα αλήθεια. Άλλωστε, θεωρώ αυτό αναφαίρετο συνταγματικό μου δικαίωμα ως πολίτη και δημοσιογράφου.

Ο ισχυρισμός της κας. Υψηλάντη ότι στο απώτερο παρελθόν την πίεζα να γράφει υπέρ του τότε υπουργού Εργασίας κ. Παπαϊωάννου, όντας στο γραφείο Τύπου του υπουργείου. Έχω αποδείξει και με ντοκουμέντα που έχω προσκομίσει (σύμβαση εργασίας με το υπουργείο Εργασίας και εκκαθαριστικό μισθοδοσίας) ότι ήμουν εργαζόμενος στο υπουργείο Τύπου, και όχι σύμβουλος του υπουργού, όπως ισχυρίζεται η συν. Υψηλάντη και όπως κατά παράδοξο τρόπο δέχεται η απόφαση του ΠΠΣ.

Έχω αποδείξει ότι κατά το μεγαλύτερο διάστημα κατά το οποίο ήμουν στο υπουργείο Εργασίας και η κα. Υψηλάντη ήταν ρεπόρτερ στο εργατικό ρεπορτάζ, απουσίαζα λόγω προβλημάτων υγείας.

Στο γραφείο Τύπου του υπουργείου Εργασίας από το τέλος 1996 και από την εφημ. «Έθνος» έλειπα σχεδόν όλο το 1997. Και αυτό το Νοέμβριο 1996 έλειπα κάποιο διάστημα λόγω προσωπικών προβλημάτων.

Έχω αποδείξει ότι όσο ήμουν το κοινό διάστημα (1993 έως τότε που απολύθηκε η κα. Υψηλάντη) που ήμουν με την κα. Υψηλάντη στην εφημερίδα, ουδέποτε υπήρξα προϊστάμενός της, όπως αναφέρω αναλυτικά στο υπόμνημά μου.

Νομίζω ότι αυτά είναι αρκετά για το αβάσιμο των ισχυρισμών της κας. Υψηλάντη και για το πόσο λαθεμένη είναι η απόφαση του ΠΠΣ.

Όσον αφορά τις μαρτυρικές καταθέσεις θεωρώ ότι δεν αποδεικνύουν τίποτα εις βάρος μου. Στους ισχυρισμούς και τις ύβρεις που αναφέρονται σ' αυτές, δεν θέλω να απαντήσω

Η κατάθεσή μου βοήθησε την κα. Υψηλάντη να αποδείξει ότι δικαιούνταν επιπλέον αμοιβή

Όσο για την πρόσθετη αμοιβή της κας. Υψηλάντη ούτε ήμουν σε

θέση να την καθορίσω, ούτε να την επηρεάσω. Πιστεύω το γεγονός ότι κατέθεσα την πάσα αλήθεια, έδωσε την ευκαιρία στην δικαιοσύνη να βγάλει δίκαιη απόφαση.

□ Σε καμία περίπτωση. Οι ειδήσεις που μου δίνονταν ήταν λιγοστές, είτε γιατί δεν χωρούσαν στις σελίδες του ρεπορτάζ, είτε γιατί είχαν κάποια συνάφεια με οικονομικά θέματα και δεν εμπλεκόμουν στο εργατικό ρεπορτάζ.

□ Σε μένα δεν είναι καθόλου εύκολο. Είναι θέμα συνείδησης. Άλλωστε, δεν συνέπεσε ποτέ να είμαι στο υπουργείο Εργασίας και να εμπλέκομαι άμεσα ή έμμεσα με το εργατικό ρεπορτάζ της εφημερίδας. Εξάλλου, από το Δεκέμβριο του 1996 ήμουν συντάκτης ύλης σε θέματα μη εργατικά και μετά στο Ωνάσειο.

□ Εάν μπορούσα από τη θέση μου να επηρεάσω αποφάσεις, ασφαλώς και θα τασσόμουν υπέρ της πρόσθετης αμοιβής.

□ Κλήθηκα και κατέθεσα, όπως είχα υποχρέωση. Το δε περιεχόμενο της κατάθεσής μου ήταν η πάσα αλήθεια, πραγματικά περιστατικά και δεν μπορούσε να βλάψει την κα. Υψηλάντη. Δεν καταθέσαμε ότι δεν έπρεπε να αμειφθεί επιπλέον η συν. Υψηλάντη για την πρόσθετη εργασία.

□ Ουδεμία εμπλοκή είχα στη διαδικασία παραγωγής του εργατικού ρεπορτάζ, ούτε στην παρουσίασή του. Σε όλες αυτές τις διαδικασίες εγώ ήμουν απών, λόγω ασθενείας».

Ο έτερος των εκκαλούντων συν. Γιάν. Φλώρος στις 18.05.06 απολογούμενος, υποστήριξε μεταξύ άλλων:

«Δεν είχα καμία ανάμειξη ως εκ της θέσεώς μου και ουδείς καταθέτει το αντίθετο στην απόλυση της συν. Υψηλάντη. Επίσης, δεν είχα καμία αντιδικία, επαγγελματική, προσωπική ή οποιαδήποτε άλλη με την συνάδελφο, την οποία εκτιμούσα και εκτιμώ.

Η κατάθεσή μου στο δικαστήριο αναφερόταν μόνο και αποκλειστικά στο οργανόγραμμα που είχε τότε η εφημερίδα, χωρίς ουδεμία αναφορά, κρίση ή ερμηνεία στα της απόλυσής της.

Υπάρχει ένα ερώτημα. Τι συμβαίνει σε παρόμοιες περιπτώσεις όπου μια κυβέρνηση, όπως τότε, αλλάζει ή μεταθέτει αρμοδιότητες και ποια είναι η θέση του σωματείου μας σ' αυτές τις περιπτώσεις.

Στην κατάθεσή μου στο δικαστήριο δεν αναφέρθηκα σε μισθολογικά ζητήματα, γιατί δεν είχα καμία ανάμειξη στην υπόθεση, και για αυτό περιορίστηκα και μόνο στα οργανωτικά θέματα.

Συμπληρώνω, επίσης, ότι το θέμα της συν. Υψηλάντη σε ότι αφορά την απόλυσή της, το είχε χειριστεί η τότε διεύθυνση της εφημερίδας. Συνεπώς, ουδεμία ανάμειξη είχα».

Το ΔΠΣ αφού έλαβε υπόψη του τις μαρτυρικές καταθέσεις, τις απολογίες των εκκαλούντων και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου, αποφαινεται ως ακολούθως:

Οι δύο εκκαλούντες προέβησαν πράγματι σε πανομοιότυπες ένορκες βεβαιώσεις στον Ειρηνοδικείο Αθηνών με τις οποίες παραγνώρισαν το καθήκον που τους επέβαλε να είναι αλληλέγγυοι προς την εγκαλούσα συν. Ιωάννα Υψηλάντη, η οποία είχε απολυθεί κατά τρόπο παράνομο και καταχρηστικό και η οποία παραμένει έως σήμερα άνεργη. Τις καταθέσεις τους αυτές η εργοδοσία χρησιμοποίησε προς όφελός της και εναντίον των εργασιακών διεκδικήσεων της συν. Υψηλάντη, η οποία βέβαια δικαιώθηκε με την υπαριθμ. 4436/2005 απόφαση του Εφετείου Αθηνών.

Ως προς τον συν. Γ. Γεωργιόπουλο το επίμαχο χρονικό διάστημα κατά το οποίο η συν. Υψηλάντη ήταν ρεπόρτερ στο εργατικό ρεπορτάζ και στη συνέχεια απελύθη, ο εφεσιβάλλων απουσίαζε για μακρό χρονικό διάστημα για πολύ σοβαρούς λόγους υγείας, όπως αποδεικνύεται εξάλλου με ιατρική βεβαίωση 20.05.97 της ΑΚ Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Ωνασείου.

Εξάλλου, από το Νοέμβριο του 1996 έλειπε λόγω προσωπικών προβλημάτων καθώς και όλο το 1997 έλειπε από την εφημ. «Έθνος» εξαιτίας προβλημάτων υγείας.

Σχετικά με την απασχόλησή του στο υπουργείο Εργασίας ο εφεσιβάλλων δεν εργαζόταν ως σύμβουλος του υπουργού, αλλά ως απλός εργαζόμενος στο γραφείο Τύπου.

Κατόπιν αυτών, το ΔΠΣ έκρινε παμψηφεί πειθαρχικά ελεγκτέους τους συν. Γιώρ. Γεωργιόπουλο και Γιάν. Φλώρο για παράβαση του άρθρου 7, παρ. 1, εδ. α του Καταστατικού: «να τηρούν την επαγγελματική αλληλεγγύη και να δείχνουν διαγωγή, συμπεριφορά και ήθος ανάλογες με το λειτούργημα που ασκούν» και άρθρου 6

του Κώδικα Αρχών Δεοντολογίας: «Η συναδελφική αλληλεγγύη και ο αλληλοσεβασμός των δημοσιογράφων συμβάλλουν θετικά στις συλλογικές, επαγγελματικές επιδιώξεις και στην κοινωνική εικόνα του δημοσιογραφικού επαγγέλματος».

Ως προς την ποινή με ψήφους 3 έναντι 2 επιβάλλει κατά πλειοψηφία την ποινή της ανάκλησης στην τάξη, δεχόμενο εν μέρει τις εφέσεις των εκκαλούντων, και κυρίως ότι στην ακροαματική διαδικασία δεν αποδείχτηκε εμπλοκή των εγκαλουμένων, τόσο στη διαδικασία απόλυσης της συναδέλφου, όσο και βλαπτική για την συν. Υψηλάντη κατάθεσή τους στο δικαστήριο, αφού οι αναφορές τους εκεί, αφορούσαν στον τρόπο λειτουργίας της εφημερίδας. Οι πλειοψηφήσαντες σύμβουλοι έκριναν «παίρνοντας υπόψη και το ήθος των δύο εγκαλουμένων» πως είναι μεν πειθαρχικά ελεγκτέοι, αφού θα μπορούσαν να μην δεχτούν να καταθέσουν ούτε καν για τη λειτουργία της εφημερίδας, η πράξη τους αυτή, όμως, δεν μπορεί να επισύρει την ποινή της διαγραφής.

Τα μέλη που μειοψήφησαν πρότειναν ο μιν ένας την προσωρινή διαγραφή από τα μητρώα της ΕΣΗΕΑ για 8 μήνες για τον κάθε ένα εγκαλούμενο, και ο άλλος την προσωρινή διαγραφή από τα μητρώα της ΕΣΗΕΑ για 3 μήνες για τον καθένα.

Η άποψη του μειοψηφούντος μέλους που ζήτησε τη διαγραφή 8 μηνών των εγκαλουμένων, είναι ότι οι δύο τελευταίοι με τις πανομοιότυπες καταθέσεις τους, έβλαψαν ζωτικά συμφέροντα της συναδέλφου τους, η οποία απολυμένη και άνεργη επιδόθηκε σε μακρό δικαστικό αγώνα που την ταλαιπώρησε αντί να τη βοηθήσουν.

Ήρθαν επίσης σε πλήρη αντίθεση και με τους σκοπούς του ίδιου του συνδικαλιστικού τους σωματείου, το οποίο προασπίζει τα νόμιμα συμφέροντα των μελών του και τα προστατεύει από τις αυθαιρεσίες της εργοδοσίας, καταθέτοντας ότι ο δημοσιογράφος είναι στη πλήρη διάθεση του Μέσου (στην προκειμένη περίπτωση της εφημερίδας), η οποία και έχει κάθε δικαίωμα να τον χρησιμοποιεί σε όποια θέση και όποιο ρόλο κρίνει, χωρίς ο ίδιος να έχει άποψη για κάτι που τον αφορά.

Με την έννοια αυτή οι δύο εγκαλούμενοι τάχθηκαν με την πλευρά της εργοδοσίας □μάλιστα στις καταθέσεις τους χρησιμοποιούν τον όρο «η εταιρεία μας», μιλώντας για την εφημερίδα. Θα μπορούσαν εάν ήταν υποχρεωμένοι ή εξαναγκάστηκαν να καταθέσουν, να υποστηρίξουν ότι η συνάδελφος κακώς απολύθηκε και ότι έπρεπε η εφημερίδα να της αναγνωρίσει το δικαίωμα να επιλέξει το πρόσθετο ρεπορτάζ, μόνο εφόσον το ήθελε και εφόσον της προτείνεται και πρόσθετη αμοιβή, πράγμα που θα βοηθούσε το δικαστήριο να κρίνει διαφορετικά, και το οποίο δεν έκαναν. Παρότι σαν διακεκριμένα στελέχη της εφημερίδας ήξεραν πως ό,τι έλεγαν θα είχε απήχηση.

Η απόφαση καθαρογράφηκε την Πέμπτη, 29.06.06.

Η πρόεδρος
γραμματέας

Ελένη Τράϊου
Χριστοφοράτου

Η

Μαρία